

קול רינה

רב פעלים - ע"ש הבן איש חי

בנשיאות מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל
ובראשות מו"ר הרב יורם אברג'ל זצוק"ל

יום הילולת מו"ר
הרב יורם מיכאל אברג'ל

אמרי נועם

שיחה לפרשת השבוע מאת מורנו הרב

אור הגנוז בנשמת הצדיק

בפסוק: "וירא אלקים את האור כי טוב", המדבר על בריאת האור, נזכרה לראשונה בתורה האות ט' בתיבת "טוב", והאות ט' במילוי (ט"ת) עולה בגמטריא "אחדות". ולפי זה יש לפרש בדרך רמז שכוונת הפסוק: "וירא אלקים את האור כי טוב" היא, שראה הקב"ה שהאור והטובה של העולם זו האחדות, ודוקא על ידה יבואו על עם ישראל כל הטובות והברכות שבעולם, וכאומרנו בברכת "שים שלום" שבתפילת העמידה: "וברכנו אבינו כולנו כאחד באור פניך", כפי שמפרש זאת אדמו"ר הזקן (תניא פרק לב) שרק כאשר "כולנו כאחד" - באהבה ואחדות זה עם זה כאיש אחד בלב אחד, רק אז יתקיים בנו "ברכנו אבינו... באור פניך".

ובזה יובן גם מה שנאמר לגבי לידתו של משה רבנו: "ותרא אותו כי טוב הוא", ופירושו חז"ל שבשעה שנולד משה נתמלא הבית כולו אור, וכן לגבי בריאת האור נאמר: "וירא אלהים את האור כי טוב", והיינו שנשמתו של משה רבנו היתה מלאה מהאור הטוב של מידת האהבה והאחדות, וכפי שהתגלה בהמשך חייו של משה כיצד אהב את עם ישראל אהבה עצומה עד כדי מסירות נפש עליהם.

וזהו גם הביאור למה שמובא בגמרא (יומא לח, ב) שאפילו בשביל צדיק אחד עולם נברא, ולמדו זאת ממה שנאמר בבריאת העולם "וירא אלהים את האור כי טוב", ואין "טוב" אלא צדיק, שנאמר: "אמרו צדיק כי טוב", והכוונה היא שהיה שווה להקב"ה לברוא את כל העולם כולו בשביל צדיק אחד שהינו שלם במידת אהבת ישראל, והוא מאוחד עם כל עם ישראל, כדרכם של הצדיקים האמיתיים שבכל דור ודור אשר עליהם העולם עומד. וכתב הבעל שם טוב הק' שהאור שנברא ביום הראשון נגנז בתוך אותיותיה של התורה הקדושה, וישנה אפשרות שהוא יתגלה לאדם שזוכה ללמוד את התורה, יש לומר שדוקא כאשר ישנה בליבו של הלומד אהבה לכל אחד מישראל, והוא משתדל להיות באחדות עם כולם, עשוי הוא לזכות שיתגלה לו האור הגנוז שבתורה, מכיון שעיקרו של אותו אור היינו האחדות כנ"ל. על האדם לרכוש את מידת "לב טוב" (אבות ב, ט), ו"לב טוב" פירושו שאם כבר אתה עושה טובה ליהודי אחר - תעשה זאת מכל הלב, ובמאור פנים, ושפע של שמחה, ועד השלמות הכי גדולה שיכולה להיות במידת "לב טוב". וכשתהיה לו באמת מידת "לב טוב" כלפי הזולת בודאי יזכה שבלומדו את התורה הקדושה יאיר לו מבין אותיותיה האור הגנוז בה. ואם חלילה חסר לאדם במידת האחדות והאהבה כלפי עם ישראל, גם אם הוא תלמיד חכם מופלג, לא יהיה שום קיום לרוחניות שלו. ורמזו זאת חז"ל (בבא קמא נה, א) באומרם שבעשרת הדברות שהיו כתובות בלוחות הברית הראשונות לא נזכרה האות ט', והרי בסופו של דבר לוחות אלו נשברו. והיינו שכשחסר לאדם במידת האחדות והאהבה, אפילו לתורה שהוא לומד ולמצוות שהוא מקיים אין כל ערך וסופן להשתבר.

בצור ירום

ביאור התניא מאת מורינו הרב

אל תתפוס יותר מידי מקום

לפי בעל התניא הקדוש צריך ללמוד תמיד להצטמצם ולתפוס פחות מקום. יש פעמים שאדם הולך לישון בלילה, והנה הבן שלו הקטן בא אליו ומבקש ממנו שיעשה לו מקום, ומשלא נענה הוא מתחיל לבעוט בו, עד שאין לו ברירה אחרת. למרות שהוא אדם גדול ורחב ידיים, אבל בגלל שהוא אוהב את הבן שלו, הוא מתקפל קצת ועושה לו מקום. כך כדי לעשות מקום לשכינה, צריך לתפוס כמה שפחות מקום, אחרת אם הוא יתפוס את כל המקום, לא ישאר מקום לשכינה. משהו בא אל אחד הצדיקים ואמר לו 'בבית הכנסת שאני מתפלל בו יש הרבה רשעים!' אמר לו הרב 'מדוע?' השיב אותו אדם 'כי כל האנשים שבבית הכנסת דורכים עלי'. אמר לו הרב 'כנראה שאתה תופס את כל המקום וממילא בכל מקום שדורכים, דורכים עליך, עצתי היא שתצמצם קצת את עצמך ותפסיק לתפוס יותר מדאי מקום וכך לא תרגיש שתמיד דורכים עליך'. השאיפה של תורת החסידות היא, שלא משנה מה אתה תהיה, גדול ביותר בחכמה, או בכוח, או בממון, עליך לזכור שברגע אחד הכל יכול ללכת ממך. אדם יכול להיות גדול בתורה, אם ה' לא ישמח ממנו, הוא יכול לקחת ממנו את כל החכמה, כמ"ש "מסיר שפה לנאמנים וטעם זקנים יקח". הגאווה הסרוחה הזאת שיש לאנשים לא באה ממקום טוב. אפילו מי שהוא חכם גדול בתורה, אם יש בו גאווה, זה לא בא ממקום טוב. לפעמים מוצאים על המדף בחנויות קופסת שימורים נפוחה, לכאורה נראה שיש בה כמות גדולה יותר מחברותיה, אבל כאשר פותחים אותה מתברר שהיא מקולקלת, גם שקית חלב שהיא נפוחה יותר מהאחרות, זה מעיד על כך שהחלב שבה מקולקל. לכן הצמצום הוא דבר טוב, כל צמצום הוא דבר טוב, דוגמא אדם מצמצם בהוצאות שלו - יש לו פרנסה טובה, אדם מצמצם כדיבורים - הוא מאריך ימים. כשרוצים לראות משהו מרחוק, סוגרים עין אחת, גם כשנמצאים במטווח של ירי, סוגרים עין אחת ומכוונים עם העין השנייה, ומשתדלים לקלוע למטרה, חייבים לעבור צמצום כדי להגיע למטרה.

ענקי הרוח

סיפור על מו"ד הרב יורם אברג'ל

הזכות להיות קשור

באחד מימי הסליחות חזרתי מבאר שבע לדימונה, השעה היתה 2 בלילה. נסעתי במהירות של 120 קמ"ש בכביש באר שבע - דימונה ברכב ספורט חדיש שקיבלתי מהורי. העייפות גברה עלי, סטייתי מהכביש ונפלתי לתוך תעלה עם חולות ואבנים ענקיות הרכב התהפך בתוך התעלה למעלה 5 פעמים, כשבשניות הללו אני לא מבין איפה אני. קראתי רק להשם יתברך, לרב יורם ולמרת אימי שתחיה שיעזרו לי!! הרכב נחת על הגג, החגורה לא נפתחה ושוב קראתי לצדיק שיעזור לי, לאחר כמה שניות החגורה נפתחה, ראשי היה מוטל כלפי מטה ופחדתי להשאר בשעה כזו מאוחרת לבד בשטח זר וחשוך. זחלתי לחלון שלייד הנהג שברתי אותו, יצאתי מהרכב כולי שותת דם, המום ולא מבין דבר. השם זימן למקום גוי שהגיש לי עזרה ראשונה ותוך כמה דקות הגיעו כוחות ההצלה. פינו אותי לבית החולים, הרופא לא האמין לתמונת הרכב ושאני נהג הרכב בתאונה הזו עומד מולו. עשינו צילום ומלבד תת פריקה קטנה בכתף לא היה דבר רציני, שום שבר ושום שטף דם! נס אמיתי!

יום ראשון נסענו למגרש הטוטלוסים כדי להסדיר ניירת מול חברת ביטוח, לא זיהיתי כלל את הרכב שלי. פתחתי את הדלת וראיתי על הכסא את תמונת מורנו ורבנו הקדוש (תפילת הדרך שלי) מונחת על הכסא שלי בשלמות כחדשה ללא שום קמט או לכלוך. לאחר כמה ימים עיינתי בספרו הק' "בצור ירום" והרב רושם במילים הללו "למשל אדם עובר תאונה קשה שאין סיכוי שייצא ממנה חי ונעשה לו נס. בוודאי זה בזכות הצדיק שהיה קשור אליו בחייו ולא עוזב אותו לעולם". צוואת הרב אכן פעלה "את ההגנה לקחתי עלי".

נועם דבריו

לימוד מספר "אימרי נועם" ליום ההילולא

חובת ההורים בחינוך הילדים

בפרשתנו נזכרת המצוה הראשונה מבין כל תרי"ג מצוותיה של תורתנו הקדושה, הלא היא מצות פריה ורביה, כמו שנאמר לאחר שברא הקב"ה את אדם וחוה ביום השישי לבריאת העולם: "ויברך אותם אלקים ויאמר להם פרו ורבו".

על פי פשוטו של מקרא הלשון "פרו ורבו" היא לשון כפולה בלבד שמשמעותה 'תפרו ותתרבו' (וכפי שמתרגם אונקלוס: "פושו וסגו"). אולם ניתן גם לפרש שלתיבת 'ורבו' יש משמעות נוספת ופירושה 'ותגדלו' (על דרך לשון חז"ל (קידושין לא, ב) שקראו לאומנת המגדלת את הילד "מרביתיה"), וכוונת הפסוק היא: "פרו" - תלדו ילדים לרוב, "ורבו" - תגדלו את אותם הילדים שילדתם בדרך הישרה והרצויה לפני הקב"ה. נמצא לפי פירוש זה, שבתוך מצות "פרו ורבו" נכללת גם חובת החינוך הראוי שמחויבים ההורים להעניק לילדיהם על מנת שיזכו לגדול ישרים ותמימים. ובעוד שרובם ככולם מקיימים את החלק של "פרו" שבמצוה ומביאים ילדים לעולם - לא כולם זוכים לקיים גם את החלק של "ורבו" שבמצוה ולהעניק לילדיהם היקרים חינוך קדוש וטהור בדרך ישראל סבא.

אולם זאת עלינו לדעת, שבכדי להצליח במשימה קדושה זו, חובתנו כהורים להשקיע את מירב ומיטב הכוחות שלנו בענין חינוך הילדים, ואסור לנו "להתנמנם" אפילו לרגע קל בשמירה על חינוך הילדים אלא תמיד להיות ערניים למצבם הרוחני של ילדינו היקרים, לדעת מה הם עושים והיכן הם נמצאים ועם מי הם מתרועעים בכל שעה ושעה ביממה.

עלינו לזכור שרק קוצים ודרדרים צומחים מאליהם ללא שום השקעה, אולם מי שרוצה לגדל בגינתו פרחי נוי מרהיבי עין ועצי פירות מתוקים חייב להשקיע בהם זמן רב להשקותם, לטפחם, לנכש מסביבם את העשבים השוטים, לדשנם בחומרים מועילים וכו' וכו', ואם כך הדבר בנוגע לגידול צמחים, על אחת כמה וכמה בגידול נשמות.

מי שחושב שילדיו יגדלו מחונכים מאליהם עשוי חלילה להתאכזב מאוד בהמשך. אולם מי שעמל ויגע ללא לאות ללמוד עם כל ילד וילד מילדיו (כל ילד כפי הנדרש לו - אם רבע שעה או חצי שעה או אפילו שעה), וכן להתפלל ולברך איתם, וגם לשוחח איתם מדי פעם כדי להדריך במידות טובות וישרות, בסופו של דבר יזכה לראות פירות מתוקים בעמלו, ועליו יאמר: "הזורעים בדמעה ברינה יקצורו" (תהלים קכו, ה).

רב פעלים

תלמידים מספרים על מורנו הרב

הרב דואג לי כמו אבא

בבחרותי למדתי בישיבה בעיר בני ברק, היה זה באחד מימי חודש כסלו שנת תשע"ה, לשמחתי הרבה אבי סיפר לי שמורנו הרב יורם מגיע השבוע למסור שיעור בביתו של עו"ד אריה ליבוביץ בעיר גבעת שמואל הסמוכה מאוד לבני ברק. באותו היום בערב יצאתי מהישיבה, בסמיכות לישיבה היה גשר של הולכי רגל החוצה את כביש 4 ומחבר בין בני ברק לגבעת שמואל ודרכו הלכתי לשיעור של הרב. הגעתי לשיעור, ובסוף השיעור נגשתי לרב, הרב קיבל אותי במאור פנים ואמר לי איזה יופי איזה שמחה שהגעתי, ואז הרב שאל אותי אבל איך אתה חוזר לישיבה? עניתי לרב שיש גשר של הולכי רגל סמוך לישיבה, הרב שמע את דברי ואמר לי: לא, לא, מה פתאום, תבוא איתי אני אקח אותך לישיבה... לאחר שכל משתתפי השיעור קיבלו ברכה מהרב, הרב יצא מהבית יחד עם אריה ליבוביץ והם נכנסו למעלית, אני חיכיתי בצד, קצת התביישתי להיכנס עם הרב למעלית, דלת המעלית החלה להיסגר ופתאום אריה עוצר אותה, יוצא מהמעלית וקורא לי "איפה אתה? הרב מחכה לך, בו תיכנס למעלית", ירדנו במעלית ועליתי לרכבו של הרב, הרב עלה לרכב הוריד את משענת הכסא אחורה והחל לדבר איתי איך אני מרגיש, איך בישיבה וכו', בכניסה לבני ברק אמרתי לר' אשר הנהג של הרב שיעצור לי, הרב שמע זאת ואמר לי, אבל הישיבה שלך לא נמצאת כאן, למה לעצור? ומיד הורה הרב לנהג לנסוע לכיוון הישיבה, ורק כשהגענו לכניסת הרחוב בו שוכנת הישיבה ורק לאחר שהרב ראה שאנו באמת קרובים לישיבה, הרב הסכים שארד מהרכב, ירדתי, הרב פתח את החלון קרא לי ונפרד ממני לשלום. הגעתי לישיבה והתחושה הזאת של בחור ישיבה שרוב כזה גדול דואג לו ואוהב אותו ממש כמו

אבא לא עוזבת אותי עד היום.

דברי תורתו

לימוד מספר "בצור ירום" ליום ההילולא

תעשה טוב - אבל בלי פרסומות

כתוב על משה רבינו "ויקח משה את עצמות יוסף עמו" (שמות י"ג), ארבעים שנה הוא לקח אותם על הכתף שלו, הוא לא היה מוכן שמישהו אחר יקח אותם. לפני כניסתם לארץ ה' מודיע לו שהוא לא נכנס לארץ, למרות כל התחינות והבקשות שלו להכנס, ה' לא נתן לו להכנס לארץ. וא"כ משה לא יכול להשלים את המצוה, הרי הוא נפטר בחוצה לארץ, באו עם ישראל וגמרו את המצוה, ועליהם אומר הכתוב "ואת עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל ממצרים קברו בשכם" (יהושע כ"ד), שואלת הגמרא (בסוטה י"ג ע"ב) והרי כתוב "ויקח משה את עצמות יוסף עמו", שלא נפרדו ממנו כל הארבעים שנה, א"כ איך אומר הכתוב שבני ישראל העלו אותם מארץ מצרים? מתרצת הגמרא שאין המצוה נקראת אלא על שם גומרה. כלומר כשאתה מתחיל דבר תשתדל לסיים אותו, שלא יוצר מצב שתעבוד על דבר ארבעים שנה ולבסוף יבוא מישהו אחר ובמעשה קטן שיעשה יקח את המצוה לעצמו. תמיד תשתדל לגמור את הדברים, התחלת ללמוד מסכת, תלך איתה איתה עד הסוף, נגד כל המצבים, סיימת אותה תודה לה', תעשה סעודה מצוה. התחלת שולחן ערוך, גם אם קשה לך, ויש כל מיני מניעות - אל תפסיק, אל תתייאש באמצע, אלא תמשיך, תתרום, תתנשא ותתחזק. סיימת ללמוד את הכרך, תודה לה' שזכית לסיים כרך מקצה לקצה - כבשת את הכרך. לא כדאי כל פעם לדלג מספר לספר, אלא תפוש נושא ותלך איתו עד הסוף, אל תעשה דברים למחצה לשליש ולרביע. אם תלך בדרך זו, יבוא יום והשכינה תשרה עליך, כי אתה איש מושלם. כמו כן כדי שהמעשה יהיה מושלם, תדאג שלא יהיה בו שום חיצוניות, כי אם המעשה בלט אפילו מילימטר אחד הוא נפסל, שכן קודשים נפסלים ביוצא. אם אדם פתח ישיבה והוא כותב בטפסים של הישיבה: ישיבה קטנה, ישיבה גדולה, תלמוד תורה, כולל אברכים וכו' - כל מה שלומדים באותם ישיבות הולך לסטרא אחרא, כי הכל גאוה ופרסום. הוא צריך להוציא טפסים חלקים, מבלי שיהיה בהם פרסום על פעולות הישיבה, ה' יודע בדיוק מה הוא עושה, ואם בכל זאת הוא רוצה לפרסם כדי שאנשים יידעו, ה' לא רוצה לדעת ממעשיו כלל - אדם צריך לעשות כל מעשיו לשם שמים.

הנהגות בחינוך

לימוד קצר מהספר החדש "הנהגות בחינוך"

פיוס - לגרום לילד להודות

חלק עיקרי בחייו של האדם הם הילדים. הבן שלך עדיין לא התקבל לישיבה שהוא רצה וזה מטריד אותך, או שהבן קצת מרגיז אותך, כי הוא לא מתנהג אליך בכבוד, הוא קצת מתחצף, תזהר שלא להגיב לו, אלא תהיה סבלן עד שירגע. ורק אחר כך תשב איתו קצת, ותאמר לו כמה דברי פיוס 'בני אני אוהב אותך, האם הכל אצלך בסדר' וכדומה, עד שלבסוף הוא יתנצל מעצמו ויבקש סליחה ויאמר לך 'כמה משובש אני! אגיד לך את האמת אני לפעמים עושה שטויות', תביא אותו למצב שהוא יגיד את זה מעצמו. כי 'הודאת בעל דין כמאה עדים דמי'.

הזמנה אישית

הילולת אבינו, מורינו ורבינו
עטרת ראשינו
הרב יורם אברג'ל זיע"א

תקיים אי"ה בציון הקדוש

יום שני < כ"ז תשרי > 28.10 למנינם
התכנסות בשעה 17:00 < מנחה 17:30

אבקש שאיש בל יעדר
וישמח בשמחתו של אבא שהבטיח
"את ההגנה לקחתי עליי...
לא אעזוב אתכם לעולם!"

אוהב ואוהבת אבא ונעם
הרב החי"א

ניתן לרכוש את
קמיע בראשית המזן
בחלולה - בדוכנים בציון

חנות הציון תהיה פתוחה

פרטי התקשרות קול רינה

08-6381000

חפשו אותנו בפייסבוק:
הרב יורם אברג'ל זצוק"ל
www.facebook.com/haravyoram

www.abargel.co.il
אתר קול רינה נתיבות

054-9151553

did.li/HARAV-HABERGEL
יוטיוב הרב יורם אברג'ל

פניני השבוע

כשהצדיק מופשט מן הגוף
החומרי הוא יכול להגיע
למקומות עליונים יותר שאפילו
בחיי חיותו לא היה יכול בגלל
מגבלות הגוף, ומגן ומשפיע לכל
המקושרים כל אחד בפני עצמו
כפי ערך האהבה וההתקשרות
בין הרב לתלמיד.

העלון מוקדש :

לרפואת אהרון בן אסתר הי"ו
לע"נ קטורה בת רבקה ז"ל
לע"נ שולמית בת אהובה ז"ל

הרב יורם הבטיח:

אני יודע שכולם צריכים הגנה, ואת ההגנה
לקחתי עלי...

"כל מי שפעם בחיים חתם לי הוראת קבע,
בשביל לחזק את הישיבה הקדושה שהיא מקום
להשראת שכינה, תפקידי להגן עליו".

ד"ר יורם אברג'ל